

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LIX - Wydana i rozesłana dnia 24. grudnia 1891.

(Zawiera Nr. 184—185.)

184.

Rozporządzenie ministerstw handlu, spraw wewnętrznych, wyznań i oświecenia i skarbu z dnia 9. listopada 1891,

tyczące się wykonania ustawy z dnia 23. czerwca 1891 (Dz. u. p. Nr. 89) o obowiązkowym próbowaniu wszelkiej broni palnej ręcznej.

W wykonaniu ustawy z dnia 23. czerwca 1891 (Dz. u. p. Nr. 89) o obowiązkowym próbowaniu wszelkiej broni palnej ręcznej, rozporządza się po wysłuchaniu komisji biegłych, przez ministerstwo handlu w myśl §. 3. tejże ustawy powołanej, co następuje:

Do §. 1., ustęp 2.

Za równe cechom urzędowych zakładów probierczych, na zasadzie ustawy z dnia 23. czerwca 1891 (Dz. u. p. Nr. 89) zaprowadzonych, uważane będą cechy następujących zakładów probierczych zagraczninych, mianowicie: w Leodyum (Lüttich, Liège [w Belgii]) i w St. Etienne (we Francji).

Ta broń palna ręczna, która cechami w rzeczonych zakładach probierczych zagraczninych, przepisaniemi, jest opatrzona, nie podlega dalszemu próbowaniu w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

Cechy używane w przerzeczonych zakładach probierczych zagraczninych wyobrażone są na rycinie, którą zawiera załączka 1.

Załączka 1.

Do §. 2.

Zakłady probiercze do próbowania obowiązkowego wszelkiej broni palnej w myśl ustawy z dnia 23. czerwca 1891 (Dz. u. p. Nr. 89), znajdują się w Borowlanach, Pradze, Weyprtach i w Wiedniu.

Do §. 3.

We względzie postępowania przy próbowaniu broni palnej ręcznej w zakładach probierczych, tudzież we względzie cech, które po każdej próbie na broni palnej ręcznej mają być wyciskane, oznaczeń kalibru i wszelkich innych znaków, nakoniec we względzie taks, które w tych zakładach za wykonanie prób opłacać należy, obowiązuje przepis do rozporządzenia niniejszego jako załączka 2 dołączony.

Załączka 2.

Przywóz luf i broni palnej ręcznej z zagranicy nie podlega z powodu ustawy niniejszej żadnym ograniczeniom w tym razie, jeżeli posyłka przeznaczona jest dla jednego z fabrykantów lub handlarzy w §. 5 ustawy rzeczoney wzmiankowanych.

W innych przypadkach lufy zagraczne i broń palną ręczną zagraczną można wprowadzać w obrot na obszarze, w którym ustawa ta obowiązuje tylko na podstawie osobnego pozwolenia rządowej Władzy bezpieczeństwa właściwej dla adresata podług miejsca jego pobytu.

Pozwolenie to, z wyrażeniem ilości sztuk broni, udzielane będzie bez trudności, jeżeli Władzy zostanie dostarczony dowód, jako broń o którą chodzi wypróbował zakład probierczy zagraniczny, którego cechy według §. 1., ustęp 2 przerzeczonej ustawy uważane być mają za równe krajowym, lub jeżeli stosunki osobiste adresata są tego rodzaju, że nie grozi niebezpieczeństwo obejścia ustawy.

Jeżeli nie ziszczają się te warunki, udzielenie pozwolenia uczynić należy zawisłem od poprzedniej rewizji, gdyby zaś przy rewizji okazało się, że broń nie jest opatrzona zagranicznymi cechami próby, uznanymi za równe krajowym, od poddania jej próbie w krajach tutejszych. Postanowienie niniejsze nie odnosi się do broni podręcznych i do broni mieszkańców pogranicza w zwykłym obrocie pogranicznym.

Dalsze posyłanie zagranicznych łuf i broni palnej ręcznej w przewozie za granicę pod kontrolą cłową nie podlega postanowieniom tej ustawy.

Do §. 5.

Lokale sprzedaży i składy fabrykantów i handlarzy broni palnej ręcznej będą w stosownych odstępach czasu zwiedzane przez urzędników do tego wyznaczonych, dla przekonania się, czy przepisy ustawy są zachowywane.

Urzędników tych opatrzy ministerstwo dokumentami legitymacyjnymi, uprawniającymi ich do

zwiedzania lokali sprzedaży i składów owych przedsiębiorstw przemysłowych.

Do §. 6., ustęp 2

Na podstawie włożonego w ustępie 2 tego paragrafu na gminy obowiązku udzielania Władzy przemysłowej na żądanie pomocy przy przestrzeganiu tej ustawy, reprezentanci gminy, gdyby się do niej z takim żądaniem udano, winni być obecni przy rewizjach w lokalach sprzedaży i składach owych przedsiębiorstw przemysłowych.

Gdyby w niektórych zakładach probierczych życzone sobie ustanowienia rady przybocznej, dozwolone będzie gminom wydelegowanie do tej rady odpowiedniej reprezentacji.

Do §. 8.

Do rozporządzenia niniejszego dołączone są jako załączka 3 przepisy dotyczące się badania, cechowania i poddawania próbie przez urzędy probiercze zapasów broni, które w chwili, gdy ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, będą się znajdowały w posiadaniu fabrykantów i handlarzy broni palnej.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z rzezoną ustawą.

Taaffe r. w.

Gautsch r. w.

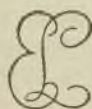
Bacquehem r. w.

Steinbach r. w.

Załączka 1.

Wyobrażenie urzędowych zagranicznych cech próby, które stosownie do §. I. ustawy z dnia 23. czerwca 1891 (Dz. u. p. Nr. 89) uważane być mają za równe cechom zakładów probierczych krajowych.

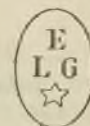
Leodyum

Cecha tymczasowa.

Cecha systemu.

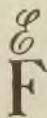

Cecha stanowcza.

St. Etienne:

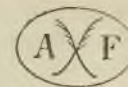
Cecha lufy.

Cecha systemu.

Cecha dla broni wyrobionej za granicą.

Cecha dla broni palnej ręcznej wyrobionej we Francji lecz nie w St. Etienne.

Załączka 2.

Przepis próbowania luf i broni palnej ręcznej w c. k. zakładach probierczych w Borowlanach (Ferlachu), Pradze, Weyprtach i w Wiedniu.

Zadanie zakładów probierczych.

§. 1.

C. k. zakłady probiercze przeznaczone są do próbowania w myśl ustawy z dnia 23. czerwca 1891 (Dz. u. p. Nr. 89) luf i broni palnej ręcznej w krajach tutejszych wyrobionej, jakoteż z zagranicy wprowadzonej, jeżeli nie jest już opatrzona urzędowymi cechami próby zagranicznego zakładu probierczego, uznaniem za równe krajowym.

Przepisy dotyczące się obowiązku poddawania próbie luf i broni palnej ręcznej wyrobionej w krajach tutejszych,

§. 2.

Każda lufa pojedyncza, w krajach tutejszych wyrobiona, poddana być ma jednorazowej próbie strzałowej a każda taka lufa podwójna drugiej takież próbie.

Wyjątek stanowią lufy terceroli, pistoletów, rewolwerów i broni pokojowej (ob. §. 2, ustęp końcowy).

Nadto lufy pojedyncze i podwójne do broni z przodu nabijanej, tudzież lufy pojedyncze i podwójne do broni odtylcowej, poddawane być mają trzeciej próbie a mianowicie pierwsze po stanowczym przyskrubowaniu a drugie po założeniu baskwili. Przy tej próbie poprzestaje się zwyczajnie na obejrzeniu, według okoliczności jednak, gdyby zakład probierczy lub osoby do wykonania tej próby wyznaczone, uznały to za potrzebne, wykonywa się próbę strzałową.

Tercerole, pistolety, rewolwery i broń pokojową wyrobu krajowego poddaje się zawsze gdy są gotowe, próbie strzałowej.

§. 3.

Broń myśliwską wszelkiego rodzaju, według przepisu wypróbowaną, jeżeliby późniejsze rozszerzenie otworu wymagało używania naboju większego kalibru, poddawać należy próbie ponownej.

Lufy sztuców tarczowych podlegają ponownej próbie z powodu rozszerzenia kalibru dopiero wtedy, gdy grubość ściany lufy w najcieńszym miejscu zmierzona wynosi mniej niż dwie piąte średnicy kalibrowego pocisku.

Postępowanie przy próbowaniu i rewidowaniu luf i broni palnej ręcznej.

§. 4.

Lufy próbuje się i rewiduje w sposób następujący:

1. Wszystkie bez różnicy lufy, które nadejdą do zakładu probierczego winien probierz obejrzeć i potrzebne szczegóły podać do protokołu: następnie mierzą się przy uściu średnice kalibrów i wybierają się miary w milimetrach i dziesiątych częściach milimetra na tylnej części lufy.

2. Następnie wkładają się lufy w przyrządy do nabijania i po opatrzeniu ich tutaj tymczasową szrubą zamykającą, wybiera się z dołączonej tablicy odpowiednie ładunki kalibrowe z prochem muszkietowym, na które przy pierwszej i drugiej próbie zasada się ciężkim stępem grubo czopek kartonowy, poczem wkłada się kulę ołowianą tak, żeby zostawało $\frac{1}{2}$ mm wolnego miejsca i nakłada się na nią także z góry podobny czopek.

3. Lufy nabite kładzie się na stole probierczym i po wystrzeleniu ładunków ogląda dokładnie.

4. Przy trzeciej próbie, do której nadsyłać należy lufy broni odtylcowej opatrzone baskwilą z komorą na naboje (mającą palenisko centralne także ze sztyftami podpalowemi), lufy broni nabijanej z przodu opatrzone śrubami zamykającemi razem z pisto-nami, badać należy głównie, czy lufy pojedyncze po pierwszej a lufy podwójne po drugiej próbie nie osłabiły się i czy cechy po tych próbach wybite pozostały nie naruszone; nadto przekonać się należy o wytrzymałości zamknięcia luf, w systemach baskwiliowych, o wytrzymałości połączenia luf z baskwilą, w innych zaś systemach o wytrzymałości zamknięcia, które odpowiada ich konstrukcyi.

Jeżeli zostanie uznane, że trzecia próba powinna być strzałowa, użyć należy tego ostrego naboju, który dla broni jest przeznaczony.

Gdy lufy przeznaczone są do kul, przydać należy jeszcze drugi taki sam pocisk kalibrowy; gdy są przeznaczone do szrutu, odpowiedni nabój szrutu powiększyć należy o połowę wagi.

5. Do terceroli i pistoletów używa się naboju odpowiednich ich kalibrowi.

Do próbowania rewolwerów i broni pokojowej używa się naboju do tej broni przeznaczonych, pospolicie sprzedawanych, które wystrzelić należy z wszystkich komor ładunkowych.

6. Niezwykłych torebek na naboje, których z tego powodu zakład probierczy nie posiada, jakoteż wszelkich rodzajów torebek metalowych dostarczyć powinien zawsze ten, który wykonania próby żąda.

Postępowanie z lufami wadliwymi.

§. 5.

Lufy, w których po pierwszej lub drugiej próbie okażą się skazy i wady w miejscach zeszwajsovania, poddawane będą zapomocą pompy do próbowania rur ciśnieniu 10 atmosfer i jeżeli woda wystąpi, uczynione będą niezdatnymi do użytku przez nadpilowanie w miejscu wadliwym.

Te lufy, które wprowadzicie na próbach nie pękają, ale okazują po nich istotne wady, nie będą opatrywane cechami próby i mają być w podobny sposób uczynione niezdatnymi do użytku.

Lufy wadliwe, odrzucone, mogą być po uchyleniu wad ponownej próbie poddane.

Cechowanie luf i broni palnej ręcznej.

§. 6.

Po każdej próbie, która wypadnie pomyślnie, wyciska się na lufach i broni palnej ręcznej odpowiednie cechy urzędowe.

Na lufach, które po pierwszej próbie okażą się wolnymi od wad istotnych, wybija się, a to na tylnej części, pierwszy (niżej wyobrażony) znak próby.

Borowlany.

Praga.

Weyprty.

Wiedeń.

Lufy podwójne cechuje się po drugiej próbie drugim (niżej wyobrażonym) znakiem próby na tylnej ku dołowi zwróconej części lufy leżącej po lewej stronie.

Borowlany.

Praga.

Weyprty.

Wiedeń.

Po trzeciej próbie, czy były to tylko oględziny, czy też odbyła się próba strzałowa, cechuje się lufy

na tylnej dolnej części lufy leżącej po prawej stronie trzecim (niżej wyobrażonym) znakiem próby.

Borowlany.

Praga.

Weyprty.

Wiedeń.

Strzelby wyrobu krajowego powinny przeto być opatrzone zawsze, jeżeli są o jednej lufie, cechami pierwszej i trzeciej próby, jeżeli są o dwóch lufach, cechami wszystkich trzech prób.

Tercerole, pistolety, rewolwery i broń pokojową cechuje się znakami trzeciej próby.

Inne oznaczenia.

§. 7.

Oprócz znaków próby i średnicy kalibru (§. 4, l. 1) wybija się na każdej lufie i na wszystkich lufach podwójnych liczbę bieżącą protokołu zakładu probierczego; mianowicie wybija się tę liczbę protokołu u luf pojedynczych po trzeciej próbie na tylnej dolnej części lufy, u luf podwójnych po drugiej próbie na tylnej dolnej części szyny a po trzeciej próbie na tylnej dolnej części lufy leżącej po prawej stronie. Lufy niezdatne do strzelania kulą (chokeborowe i stożkomato wiercone), opatruje się na tylnej części napisem: „nie do kul“.

Taksy za próbowanie luf krajowych i takiejże broni palnej ręcznej.

§. 8.

Za próbowanie luf krajowych i takiejże broni palnej ręcznej opłaca się następujące taksy:

Za pierwszą próbę luf damasceńskich wszelkiego rodzaju od lufy	10 „
Za pierwszą próbę luf żelaznych	8 „
Za drugą próbę wszelkich luf podwójnych damasceńskich z wyjątkiem rubanowych	14 „
Za drugą próbę luf podwójnych rubanowych i żelaznych	12 „
Za trzecią próbę wszelkich luf damasceńskich z wyjątkiem rubanowych	10 „
Za trzecią próbę luf rubanowych	8 „
„ „ „ „ żelaznych i stalowych do strzelb odtyleowych	6 „
Za trzecią próbę luf żelaznych i stalowych do strzelb z przodu nabijanych	4 „

Uwaga. Wszystkie cechy próby wyobrażone są w podwójnej wielkości.

Jeżeli uznane zostanie za potrzebne, żeby trzecia próba odbyła się za pomocą strzału, liczyć się będzie należytość za amunicją po 4 c. od strzału.

Od terceroli i pistoletów jednolufowych płaci się po 2 c., od terceroli i pistoletów dwulufowych po 4 c., od broni pokojowej po 6 c.; za próbę rewolweru po 1 c. od każdej komory, przyczem żądający próby winien nadto dostarczyć nabojów.

Postępowanie z lufami pochodzącymi z zagranicy i z taką bronią palną ręczną.

§. 9.

Lufy pochodzące z zagranicy, nie opatrzone wszystkimi urzędowymi cechami próby zagranicznego zakładu probierczego, które mają być uważane za równe krajowym, poddawać należy, jeżeli są pojedyncze, pierwszej, jeżeli podwójne, drugiej próbie strzałowej w przepisie niniejszym ustanowionej.

Strzelby gotowe z zagranicy pochodzące, które tylko cechami lufowemi są opatrzone, poddawane będą rewizji a gdyby to uznane było za potrzebne, próbie strzałowej; te które nie mają cech próby, poddawać należy zawsze próbie strzałowej, używając do tego naboju prochowego do drugiej próby przepisanego.

Tercerole, pistolety, rewolwery z zagranicy wprowadzone i taką bronią pokojową, o ile przedmioty te opatrzone są uznanymi cechami zakładu probierczego zagranicznego, nie podlegają żadnej dalszej próbie.

Strzelby wprowadzone z zagranicy, których próba polegała jedynie na rewizji, cechowane będą znakiem trzeciej próby; te zaś, które gotowe poddawano próbie strzałowej zapomocą naboju prochowego do drugiej próby przepisanego, cechowane będą znakami drugiej i trzeciej próby.

Tercerole, pistolety, rewolwery wprowadzone z zagranicy i taką bronią pokojową nie opatrzone uznanymi cechami zagranicznego zakładu probierczego, cechowane będą po poddaniu ich próbie strzałowej znakiem trzeciej próby.

Od strzelb zagranicznych do wypróbowania nadchodzących, które nie są opatrzone cechami lufowemi, opłacić należy taksę za trzecią próbę i nadto za zbywające cechy lufowe.

O ile powyżej co innego nie jest postanowione, postępować należy z lufami zagranicznymi i taką

bronią palną ręczną tak samo jak z wyrobami krajowymi tego samego rodzaju.

Przepis służbowy ogólny dla funkcyonaryuszów zakładu probierczego.

§. 10.

Funkcyonaryusze zakładu probierczego winni obowiązki swoje spełniać bezstronnie, sumiennie i punktualnie.

Lufy i broń palną ręczną poddawać należy próbie po kolei, w tym porządku, w jakim nadchodzą do zakładu probierczego. W zakładzie utrzymywać należy protokół, w którym zapisuje się nazwisko każdej strony, ilość i rodzaj oddanych przez nią luf i broni palnej ręcznej, czas oddania i zwrotu, tudzież wynik próby i wysokość opłaconej taksy.

Starać się należy żeby pierwsza i druga próba odbyła się jeszcze tego samego dnia, w którym lufy przywiezione zostały do zakładu probierczego a trzecia próba jak tylko okoliczności pozwolą.

Stronie wydać należy na żądanie odpis odnośnej pozycji protokołu lub poświadczenie co do wyniku próby.

Przy próbowaniu luf i broni palnej ręcznej strony interesowane mogą być obecne.

Funkcyonaryusze zakładu probierczego winni uwzględniać słuszne życzenia, o ileby to nie przeszkadzało postąpieniu w duchu niniejszego przepisu.

Zresztą odsyła się do osobnej instrukcji służbowej dla funkcyonaryuszów zakładu probierczego.

W biurze każdego zakładu probierczego znajduje się książka zażaleń, w której każdy żądający próby zapisywać może swoje skargi lub zażalenia przeciw funkcyonaryuszom zakładu probierczego. Zażalenia opatrzone być powinny imieniem i nazwiskiem żalącego się, tudzież jego adresem.

Cechy używane w zakładzie probierczym porównywać należy co jakiś czas z typem (§. 4 ustawy z dnia 23. czerwca 1891 [Dz. n. p. Nr. 89]) a gdy się zużyją, postarać się należy o ich odnowienie.

Dni i godziny urzędowe do wykonywania prób przeznaczone, należy w sposób odpowiedni ogłosić i trzymać się ich ściśle.

Tablica

nabojów prochowych używanych do próbowania luf (pierwsza i druga próba: proch muszkietowy; trzecia próba: proch tarczowy najprzedniejszy Nr. 8 II).

Kaliber lufy	Średnica lufy w milimetrach	Nabój prochowy w granach do		
		I	II	III
		p r ó b y		
		Lufy do szrotu i kul		Lufy do szrotu
8	19·8	21	12	8
10	17·4	20	11	7
12	18·8	20	10	6
14	18·2	19	10	5
16	17·6	18	10	5
18	17·2	18	9	5
20	16·6	17	9	4·5
22	16·2	17	9	4·5
24	15·8	16	9	4·5
26	15·4	16	8	4·5
28	14·8	15	8	4
30	14·4	15	8	4
32	14·0	14	8	4
34	13·6	14	7	4
36	13·2	14	7	4
38	12·6	13	7	4
40	12·2	13	7	3
42	11·8	12	6	3
44	11·4	12	6	3
46	11·0	11	6	3
48	10·6	11	6	3
50	10·2	11	5	3
Rozmaite	10 aż do 7	10	5	3

Gdy się odbywa trzecia próba luf do kul, używać należy naboju prochowego przejisnego w §. 4. l. 4.

Załączka 3.

Przepis,

tyczący się cechowania zapasu w myśl §. 8. ustawy o obowiązkowym próbowaniu wszelkiej broni palnej.

§ 1.

Urzędowe zbadanie zapasów, które w chwili gdy ustawa ta zacznie obowiązywać, będą się znajdowały w posiadaniu fabrykantów lub handlarzy broni palnej, ma głównie na celu przekonanie się, czy broń opatrzona jest cechami do pierwszej i drugiej próby przepisanej (§. 2 przepisu o próbowaniu) a jeśli tak jest, skontrolowanie, czy szruba zamykająca lub baskwila są tego rodzaju, że ze stanowiska bezpieczeństwa nie zachodzi żadna obawa co do używania broni.

Zresztą postępować należy z zapasami w taki sam sposób, jak w ogóle przy próbowaniu.

Oprócz broni ręcznej opatrzonej takimi zagranicznymi znakami próby, które uważa się za równe krajowym, także lufy i broń palną ręczną wypróbowaną w zakładzie probierczym borowlańskim uwalniać należy od opatrywania ceclą dla zapasu przepisaną.

§ 2.

Taksa za cechowanie zapasów wynosić ma 50 od sta przepisanej taksy za trzecią próbę (§. 8 i 9 rzezonego „przepisu“) w tym przypadku, jeżeli obejrzenie uznano za dostateczną próbę, jeżeli odbyła się próba strzałowa, opłacić należy całkowitą takse trzeciej próby.

Do cechowania zapasów używa się następującego znaku:

Przy cechowaniu zapasu przydaje się do numeru protokołu znak seryi, który dla każdego zakładu probierczego jest inny.

185.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 19. grudnia 1891,

tyczące się postępowania ze względu na podatek z próbkami melasu.

Na zasadzie §. 63. ustawy o opodatkowaniu cukru z dnia 20. czerwca 1888 (Dz. n. p. Nr. 97) postanowia się w porozumieniu z król. węgierskiem ministerstwem skarbu co następuje:

Za próbki cukru w duchu §. 38. powyższej ustawy uważać należy także próbki melasu o ile waga każdej z osobna nie przenosi 500 gramów.

Gdy próbki melasu wyprowadzone być mają z zakładu fabrykacyi uwiadomić należy o tem piśmieniem, bezpośrednio przed wyprowadzeniem organ skarbowy, któremu nadzór nad zakładem jest poruczony i podać w uwiadomieniu ilość tych próbek.

Organ nadzorczy winien na podstawie tego uwiadomienia kontrolować ilość próbek do wyprowadzenia oznajmionych i zarazem przekonać się, czy próbki zawierają istotnie tylko syrop (melas) nią zdalny na pokarm dla ludzi i czy nie przekraczają dozwolonej wagi największej.

Jeżeli przy rewizyi żaden zarzut nie będzie uczyniony, dozwolić należy wyprowadzenia rzeczonych próbek z uwolnieniem od podatku.

W przypadku takim nie trzeba opatrywać próbek znaczkami przemysłowemi lub urzędowemi.

Wagę czystą próbek melasu należy zbadać na żądanie przesiębiorstwa; jeżeli tego nie żąda, wciąga się do rachunku wagę podaną, wyjąwszy gdyby zachodziła uzasadniona wątpliwość co do dokładności podania.

Organ nadzorczy winien utrzymywać do próbek w ten sposób wyprowadzanych osobne zapiski, które ma co miesiąc zamykać i na ich podstawie zaciągać do rejestru oznajmien wyprowadzoną ilość melasu. Zapiski dołączać należy do odnośnego rejestru oznajmien.

Steinbach r. w.

